

Nem szeretek halogatni. Ez egy alapvetően jó tulajdonság, semmit nem hagyok az utolsó pillanatra, nem késem le a határidőket, minden elkészül és az életem rendszerezett. Ennek a megírását mégis halogattam.

Igazából csak belekezdeni nehéz. Pedig az lenne a logikus, ha a saját életünkről könnyen íránk, hiszen azt nem kell kitalálni, az egész ott hever előttünk vagy mögöttünk. Kinek hogy tetszik.

Szóval nem a cselekménnyel volt bajom. Inkább azzal az aprócska ténnyel, hogy a történeteknek általában... van valami mondanivalójuk. Szólnak valamiről. Valami a középpontban áll és így vagy úgy, de minden esemény ekörül a bizonyos dolog körül forog. Sokáig kerestem ezt a "valamit". Nem találtam, a további keresés helyett pedig írni kezdtem. Talán nem is az én feladatom eldönteni az életem miről szól. Talán, ha valaki ezt végigolvassa, egyértelmű lesz számára.

Megszülettem, mint minden ember, ebben nincs semmi különleges. Lassan cseperedtem, jött az óvoda, majd az általános. Az első pár évből nincs sok emlékem, főleg olyasmi maradt meg, amit a szüleim meséltek el újra és újra és újra, a végén pedig már úgy gondoltam, emlékszek is az adott eseményre, annyiszor hallottam. Életteli, vidám, rosszcsont gyerekek írnak le a visszaemlékezésekben. Hintáztam az oviban, elharaptam a nyelvemet, összevarták. Elszöktem a majálison. Gyorsan mentem azzal a gyerekeknek való, kicsi motorral és orra buktam. Nem is értik, hogyan lett belőlem egy csendes, nyugodt felnőtt.

Persze voltak jelei ennek a jövőnek. A bátyámmal úszni jártunk és a félévente rendezett mini bajnokságokon sokszor megnyertem a "búvár-versenyt", ahol minél több hosszt kellett leúszni egy levegővel. Önkontroll. Versenyszellem.

Óvodában visszatartottak, a bátyám okán, őt is visszatartották. Negyedik, utolsó évemben én már könyveket olvastam egész álló nap, még alvásidőben is. Magányosnak éreztem magam a fiatalabb gyerekek között, akiket jobban érdekelt a homokozó, meg a pöttyös labda.

Na, meg a gluténérzékenység. Két éves koromban diagnosztizáltak, azóta kell tartanom a diétát, amiben semennyi glutén nem fér meg (glutén van a búzában, rozsban, árpában, zabban, ha valaki konkrétan szeretné belőni ez mit jelent). Amikor valaki ezt megtudja, rögtön sajnálni kezd, a sok finom kaját sorolja, amit nem ehetek meg. Az a vicces, hogy nekem amúgy eszembe se jutna ilyen *állítólag finom kajákon* merengeni. Másnak meg ez az első gondolata. De engem soha nem a sok kihagyott lehetőség zavart, hanem az, hogy ez milyen... kényelmetlen. Ha elmegyek egy étterembe, probléma vagyok. A pincérrel, vagy a séffel kell beszélni, nem mutathatok rá csak úgy valamire az étlapon. A boltban kizárólag úgy vásárolok, hogy a termékek hátulját böngésem. Az életem pedig így általában előre megszervezett, mikor, hol és mit eszek, illetve áthatja a folyamatos koncentráció, fegyelem.

Most biztos úgy tűnik, hogy az életem sanyarúság és még a legegyszerűbb ételek is gondot okozhatnak, pedig... ez nem egészen így van. Más nem ismerheti azt a boldogságot, amit egy új felfedezés okoz: hogy ja, hát ebben nincs glutén? Az ilyen apróságok számítanak a leginkább. Próbálok ezekre fókuszálni, nem pedig minden másra, amitől engem ez a betegség megfoszt.

Mindenesetre ott tartottam, hogy általános iskolás lettem. Zenei tagozatra kerültem be, protekcióval, a bátyám miatt. Elég nevetséges, tisztában vagyok vele, de nyolc év alatt sem sikerült megtanulnom énekelni. Antitalentum lehetek, vagy nem is tudom. Szereztem viszont ott jópár barátot, akiből csak egy maradt meg. Ebben az egészben az a szomorú,

hogy én akkor tényleg elhittem, hogy ezek a barátságok örökké tartanak, a csak lányokból álló társaságunk elég erős, mindegy a gimi, meg a másfelé tartó életek. Idővel mindez azonban másképp alakult.

Amikor rájuk gondolok, nosztalgiazok. Főleg alsóban nagyon szoros volt a viszonyunk, nekik bármit elmondhattam, sokszor neveltünk vagy bajba keveredtünk. Szerepjátékokat játszottunk, apró figurákat gyűjtöttünk és mint a legtöbb gyerek, igazán boldogok voltunk. Akkor ez nem tűnt fel, de utólag hálás vagyok, hogy tartoztam valahova, hogy közéjük tartoztam. Furcsa, viszont már öt éve, hogy elballagtam onnan. Most pedig új ballagás vár rám. Az élet már csak ilyen... ballagásokkal teli.

Az biztos, hogy kíváncsi lennék, miként maradtam meg a fejükben. Mert hát ez az írás, magamról és az életemről, eléggé megtévesztő lehet. Ha valaki megkérdezné az ismerőseimet, mindenki mást mondana rólam. A szüleim talán viccesnek mondanának, aki szorgalmas és néha a házimunkában is lehet rá számítani. A bátyám lefogadom, furának, de szerethetőnek gondol. Aztán, ahogy az egyre felszínesebb kapcsolatokat nézzük, egyre kevesebbet tudnak rólam az emberek. Biztos van, aki idegesítőnek gondol. Van, aki szórakoztatónak, kellemesnek. Van, aki úgy ismer, mint aki sokat beszél, sokat kérdez, érdeklődő. Mások pedig csendesnek, ridegnek látnak. Valójában én sem tudom milyen vagyok. Néha ilyen, néha olyan, általában keresem a közéletet. Mint mindenki.

Valahogy megint eltértem a témától, hazudhatnék, viszont sokszor történik ez. Egyik dologról azonnal eszembe jut egy másik, a gondolataimat egy pillanatra sem lehet leállítani. Történeteket képzelek el, tragédiákat, karaktereket, meg nem történt múltat, egy furcsa és érdekes jelent. Írok. Ha úgy tetszik, már egészen kicsi korom óta, talán mióta megtanultam első osztályban betűket vetni a lapra. Írok a fejemben, aztán jegyzeteket készítek, amikből néha tényleg novella, vers, regény születik. Mindig is író akartam lenni. A sikeres írókra pedig példaképeként tekintettem. Sztárként. Egyszer általánosban el is jött egy meseíróhoz hozzánk.

Vittem általa írt könyveket, hogy aláírást kérjek. Harmadikos lehettem. Csillogtak a szemeim, igazi rajongó voltam. Kérdezhettünk tőle, hasonlóan zajlott az egész, mint egy interjú. Imádtam. Aztán jött a feketeleves, amikor egy játékot kellett játszani.

Szerintem senkinek nem kell bemutatnom a beszélő neveket. Azért leírom, nehogy valaki ne értse. Igazából ezek olyan nevek, amik valamit elárulnak az adott karakterről, a személyiségéről stb. Gyerekeknek szóló regényekben gyakoriak. És hát az volt a feladat, hogy mindenki a saját nevére ragasszon egy olyan melléknevet, ami azzal a betűvel kezdődik, mint a neve és így kap egy tök jó beszélő nevet. Az én nevem V betűvel kezdődik. Ki is találtam előre, hogy a *vagány* az milyen jó lesz. Sorban haladtunk, a harmadik padosorban ültem és a második padosorban volt Vera. Aki szép hangosan bement, hogy Vagány Vera. Erre én bepánikoltam. De tényleg, mint a filmekben, szóltak a vészharangok a fejemben, izzadt a tenyerem, minden. Hiszen nem lehetett ugyanazt a melléknevet mondani, az bénának tűnt volna. Főleg valaki olyantól, aki író akar lenni. Stresszeltem és nem tudtam kitalálni egy másik v betűs melléknevet. Amikor rám került a sor, hebegtem, habogtam és odatűztem a nevem elé, hogy *virág*. Az író nő mosolygott és tájékoztatott, hogy ez nem egy melléknév. Tudtam én is, persze, emiatt pedig még megalázóbb volt. Csoda, hogy ezután nem adtam fel az írást. Kudarcot vallottam, felálltam, továbbmentem. Talán, mert ennyire elszánt vagyok. Talán, mert ennyire kétségbeesett.

Másik fontos eleme az általános iskolában töltött éveimnek a kosárlabda volt. Elsőtől kezdve egészen nyolcadikig versenyszerűen sportoltam, a teljesítményem folyamatosan változott, végül sérülés miatt abbahagytam. Igazából elég nehezen indult be nekem ez a

sport dolog, eleinte még gitároztam is mellette. Később aztán a zenélést abbahagytam, nem annyira szerettem és akkor jött a fordulópont, mert kezdtem tényleg komolyan venni a kosarat. A csúcson valószínűleg hetedikben lehettem, amikor a *legtöbbet fejlődő játékos* díját megkaptam év végén. Én voltam az első az egyesületben, aki ezt valaha megkapta. Persze ez nem azt jelentette, hogy abban a szezonban nem ütköztem akadályokba és minden tökéletesen alakult. Sokszor hanyagoltak, nem játszottak, nem ismerték el a teljesítményemet, vagy pont hogy én hibáztam, rosszul döntöttem, elrontottam. Összességében viszont jól alakultak a dolgaim. Utána csak lassan fejlődtem, majd végleg abba is hagytam. Ettől még nem volt hiába az egész. Magán a sporton kívül sok mindent tanultam ott. A csapat kizárólag lányokból állt, egy klikkekre oszló közösség voltunk, de a pályán mégis egyként kellett működnünk. Szereztem ott is barátokat, kialakult egy kis körünk, hogy aztán mindenki lemorzsolódjon az idő kerekén. Előbb abbahagyták a sportot, még néha egymásra írtunk, találkoztunk, majd nem válaszoltak. Megtanultam jobban értékelni a meglévő emberi kapcsolataimat. Ezen felül nyilván, ha valaki ilyen sokáig folyamatosan megterhelő fizikai edzéseken vesz részt, kitartóbb lesz, mert minden nap a saját határait feszegeti. Célokat tűztem magam elé, sokat sikerült is elérnem az évek alatt és ennek mindig nagyon örültem. A versenysport megosztó téma, de ha visszamehetnék az időben, én mindent ugyanígy csinálnék.

Egyébként lehet ideje lenne a gimis évekre rátérnem, de még van egy fontos esemény, amiről nem írtam. A nyolcadikos felvételi. A gimis évek bevezetője. Öt év telt el azóta, mégis élesen él bennem ez az időszak.

A tanév elején ismerkedtem meg Ady Endre munkásságával és nagy kedvencem lett. Utánozni akartam, de persze bizonyos keretek között. Nem kezdtem el abszintot nyakalni vagy cigarettázni, helyette ősztől tavaszig ugyanazt a fekete szövetkabátot hordtam, morcosan néztem a világra és egy kis noteszbe verseket írtam. Azt akartam, hogy ne értsenek meg, hogy különleges legyek és végre elismerjék a tehetségemet. A tehetségemet, amiben magam sem voltam biztos.

Jól akartam írni, jól akartam írni. Az iskolában pedig mindig olyan költőkről tanultunk, akiknek romlott élete volt, akiket hatalmas tragédia ért és ezért tudtak nagyot alkotni. Kerestem a negatív inspiráció forrást, átkoztam a tökéletes családomat. A bátyámmal jóban voltam, a szüleim szerették egymást és minket is. Ahelyett, hogy értékeltem volna a szerencsés helyzetemet, inkább a hibát kerestem benne. Ostoba voltam.

A felvételi pedig nem igazán izgatott. Heti egyszer, minden péntek délután felkészítőre jártam és a gyakorlás jól ment. Mióta az eszemet tudom, remekeltem matekból, másodiktól kezdve versenyekre jártam, meg szakkörökre. Bár sosem néztem a matekra olyan szenvedéllyel, mint az irodalomra, azért szerettem. Szerettem, mert ment. Nem azért ment, mert szerettem.

Aztán a vártnál hamarabb elérkezett az írásbeli napja, majd kijavították a tesztet és elmentem megnézni az eredményt. A gimimben írtam, ide járt a bátyám is, ide jelentkeztem elsősorban. Apukám hozott el, sötét, téli délután volt, szakadt az eső. Mikor megtudtam a pontszámomat, sírtam. Nem bömböltem, inkább butának éreztem ezt a sírást, szívesen abbahagytam volna. Mert összességében jól sikerült. Egy erősebb gimibe is felvettek volna, a matek kiemelkedő lett, de a magyar... Egyik gyakorlásom sem lett ilyen alacsony pontom.

Miközben mindenki gratulált, én úgy éreztem, elbuktam. Pár pályázatra is jelentkeztem akkoriban, de semmit nem értem el. Hiába a szövetkabát, meg a notesz, ha nem érkezik az elismerés. Akkorát csalódtam magamban, hogy inkább nem is magyaros szakra mentem. A bátyám nyomdokaiba léptem és informatika szakra mentem.

Igazából ez egy lusta választás volt. A bátyám mindig azt mesélte, hogy milyen jó az infó, öt éved van kitalálni, hova mész egyetemre, ráadásul a sok matek és angol miatt rengeteg lehetőség lesz a végzős évedben. A vállamat vontam, nem igazán érdekelt, de úgy nagyjából megfelelt.

Majd következett a lejtő. A gólyatábor borzalmas volt. Sikerült egy olyan csapatba kerülnöm, ahol mindenki inkább passzívan, ilyen nemtörődöm módon viselkedett. A játékok a többséget nem izgatták, féltünk megmutatni magunkat és ezért csendben üldögéltünk. Egy ilyen első élmény után pedig két hónap se telt el és beköszöntött a covid miatti karantén. Esélyünk sem volt megismerni egymást. Neveket és fekete képernyőket láttam a laptopon keresztül, az arcokhoz bátortalan hangokat párosítottam. Az első gimis évem izgalom helyett bezártságot és magányt hozott.

Erre pedig rátett egy lapáttal az, hogy Z generációsként nagy hatással volt rám minden, amit a netes videóknak hallottam. A vírus miatti börtönlétet tovább rontotta egy, a fejemet teljesen megbolondító kifejezés: a karantén kilók.

Bezártak az edzőtermek, illetve sokan az unalmukat evéssel csillapították. Ha pedig valaki kevesebbet mozog és többet eszik, akkor meghízik. Nincs ebben semmi meglepetés. Én meg pont ekkoriban hagytam abba a kosarazást, nem sportoltam rendszeresen és rettegni kezdtem. Mi van, ha visszamegyek a karantén után a suliba és az új osztálytársaim nem ismernek fel, mert úgy meghízítam? Eleinte csak egy kicsit ettem kevesebbet, otthon ilyen videós tornákat csináltam. Jó érzés volt, ha a mérleg kevesebbet mutatott. Megszállott lettem. Egyre alacsonyabb számot akartam elérni, egyre több sport, egyre kevesebb kaja, egyre fáradtabb test, egyre elcsigázottabb lélek.

Az egész abból indult ki, hogy nem tudok majd beilleszkedni, hogy kinéznek, ha a kinézetem megváltozik. A magammal szembeni elvárásaimról azt hittem, hogy a többiek elvárásai. Egyedül elvesztem. Nem tartoztam már az általánosban kialakult baráti körhöz, de még nem sikerült barátokat szerezni a gimiben. Életem két szakasza között ragadtam és csak vártam, hogy véget érjen ez az időszak. Tudom, hogy sokan voltak, akik nagyon élvezték a karantént, nem figyeltek az órákon, játszottak ésatöbbi, de én akkor örültem igazán, mikor tavasztól ismét járhattunk iskolába.

Még a sulis napok elején is tartottam a "ne egyél, vagy ha eszel, legyen minél kevesebb kalória" diétámat, amiben nem volt szabály és mégis túl sok szabály volt. Nem kerültem kórházba, vagy hasonló, egy kisebb egészségügyi problémám akadt, semmi maradandó. Nem úgy kell ezt elképzelni, mint a legsokkolóbb képeken, ahol az emberek tényleg csak csontból és bőrből állnak. Engem ez lelkileg tett tönkre.

Az egész pedig úgy ért véget, hogy egyik nap teljesen szétestem és amikor Apával hazamentünk a suliból, elsírtam magamat a kocsiban. Aztán ettem egy szelet csokit otthon. Lassan visszaállt minden a normális kerékvágásba, vagyis majdnem. Bár már nem éhezek és nem számolom örültem a kalóriákat, valószínű sosem lesz olyan jó a kapcsolat az étellel, mint amilyen volt. Nem tudok csak úgy enni, amikor jól esik és azt, ami jól esik. A napjaim szervezettek, az étkezések megtervezettek, egy viszonylag egészséges étrenddel békültem ki. Nincsenek tiltott kaják, de van, ami büntudatot okoz. És ha látok egy képet magamról, egy képet, ami az első gimis évemben készült, arra gondolok, hogy milyen szép voltam. Szép vékony. Néha úgy érzem, gyógyulás ide vagy oda, mindig ezt fogom gondolni.

Az élet viszont halad tovább, ezért nekem is túl kellett ezen jutnom. A második gimis évemben már teljesen sikerült beilleszkednem. És ahogyan lenni szokott, teltek az évek, én pedig egyre több emberrel lettem jóban. Persze van egy központi baráti társaságom, pár médiás lány (-az infós és a médiás tagozat együtt alkot egy osztályt), de jó pár osztálytársammal el tudok beszélgetni, ha úgy alakul.

Bevallom, régebben félttem attól, hogy mit gondolhatnak rólam mások, ha ezt vagy azt mondom. Valójában még mindig kicsit félek. Azzal nyugtatom magam, hogy én nem ítélem el a másikat, ha próbálkozik. Ha beszélgetést kezdeményez, ha feldob egy témát. Mert tudom milyen nehéz kapcsolatokat kialakítani, hát emlékszem még a gimie elejére. Egyetem előtt állva egészen rémisztő, hogy egy csomó új, idegen ember közé leszek dobva és a nulladik pillanattól kezdve a legjobb énemmel kell majd villognom nekik, hátha összebarátkozunk. A gimibe sikerült beilleszkednem, megszoktam az osztályomat, közéjük tartozom. És amint ezt ki tudom mondani, már el is ballagtam.

Azonban volt, vagy hát van az iskolának egy másik fontos része a társaságon kívül, az pedig a tanulás. Már a nyolcadikos felvételinél is kitértem erre, de az én életem, ilyen szempontból, végletekből áll. Ha megkérdezik, hogy mi a kedvenc tantárgyam, azt mondom, a matek és a magyar. Még mindig. Előbbi továbbra is azért, mert egy kevés gyakorlással könnyen megy nekem, utóbbi pedig az örök szenvedély. A matek óra sokszor pihenés volt, néhány feladat, általában nem túl megterhelő. Magyarra pedig csak szerettem bejárni. Érdekel, amit tanultunk, a sok vers, a sorok mögött bújó emberek, személyiségek, életek, amik megelevenedtek körülöttem. Harmadik évem végén mégsem ezt választottam faktnak. Maradtam a mateknál.

Igazából az egész nevetséges. Mert választhattam volna két faktot. Lehet választani két faktot, nem tilos, semmi ilyesmi. Az ember lehet kémikus testnevelő, rajzművész fizikus, vagy esetleg egy énekes biológus, csak egy nem lehet: irodalmár matematikus. Ki érti ezt?

Választanom kellett és bár szabad az átjárás a faktok között, leadhatsz valamit, felvehetsz mást, én mégis sokat gondolkodtam a döntésemen. Végül a matek lett és nem váltottam le. Csak jelent valamit, hogy hasonló logikával választottam most egyetemet.

Mert ami igazán érdekelne, az természetesen az irodalom. Ha a szívemre hallgatnék, mehetnék bölcsésznek, vagy tanárnak, vagy valami hasonló. Az eszem azonban mást mond. És inkább rá hallgatok. Mert lehetek író amellet, hogy elvégzek egy gazdasági szakot, esetleg munkába állok. Az, hogy kiadják-e egy könyvemet, nem azon múlik, mit tanultam az egyetemen. Ez bonyolultabb, sok minden befolyásolja. De ami igazán számít, az szerintem a kitartás. Hogy hiába omlott össze bennem egy világ általános harmadikban, amikor az írónővel találkoztam, hogy hiába eredménytelenek a pályázatok, hogy hiába rontottam el a felvételit és hogy hiába csak középszintű az a magyar érettségi, én írok. És írni fogok. Ez számít.

Most pedig eljutottunk arra a pontra, hogy már nem lehet szépen, lineárisan haladni az időben. Mert elérkeztünk a jelenhez. Az érettségi előtt állva stresszelek, miközben kicsit unom már, hogy az életemben most minden erről a néhány vizsgáról szól. Valahogy úgy, mint nyolcadikban. A különbség csak a szövetkabát, a jegyzetfüzet, a morcos arc. Már mosolygok és a laptopomon írok és váltogatom a kabátokat. Apa ugyanúgy el fog vinni az írásbelikre, de ha kudarcot is vallok, már jobban meg tudok vele birkózni.

A ballagásom meg csak pár napja volt. Mintha a nyolcadikos ballagás is csak pár napja lett volna. Klisé, de igaz. Leírtam, pedig utálom a kliséket. De talán az ilyen nagy eseményekről, mint a ballagás, csupán klisékben lehet beszélni. Egy kötelező megálló ez az életben, egy pont, ahol megállhatsz és visszatekinthetsz a múltadra. Magadban sorra veszed, mit reméltél anno az első gimis évemben és abból mit értél el.

A tanulás még mindig megy, erre büszke lenne a kicsi-énem. Kihívott az igazgató, kezét fogtunk és könyvet is kaptam. Valószínű elolvasom, mert ovi óta nem változtam. Még mindig falom a könyveket. A barátaim vállát foghattam, amikor körbementünk az iskola épületében. És így utolsó évben szerelmes is lettem.

Ez szintén egy olyan dolog, amiről nem lehet nem közhelyekben beszélni. Mert nyilván a legváratlanabb pillanatban találkoztunk, mert nyilván felforgatta az életemet és nyilván nem lehetnék hálásabb neki. Az ember, főleg, ha kamasz, nehezen fogadja el magát. Sok ideje küzdök ezzel én is, küzdök igazából magammal, de most talán sikerült megbarátkoznom azzal, aki vagyok. Hiszen van mellettem egy csodálatos fiú, aki ugyanúgy szeret, ha órákon át sminkelem magam, magassarkút veszek fel és a ruhámban alig kapok levegőt, meg ha éppen A-ból B-be rohanok, a hajam egy madárfészek és a kialvatlanságtól táskásak a szemeim. Önmagamért szeret. Lehet későn, lehet korán, de mellette megtanulom milyen szeretni és szeretve lenni.

Visszatérve viszont a ballagásra: addig, amíg diákként nézzük a végzősöket, ez tényleg az utolsó, nagyon megható eseménynek tűnik az ő életükben. Azonban ez sajnos nem így van. Az ünneplésbe és a búcsúzásba belerondít az érettségi, amitől alig néhány nap választ el. Nincs pihenés, tanulás az utolsó pillanatig és imádkozás, bár sajnos nem hiszek Istenben. De hiszek magamban és az engem körülvevő emberekben. A segítőimben, a megmentőimben.

Mivel az évek alatt ebben sokat segítettek nekem a barátaim, meg a családom. Főleg a családom. Miközben idővel érettebbé válni egy természetes dolog, a felnőtté válás része, nekem sokat segített, hogy a szüleim, a bátyám támogattak. A mi kis csapatunk nagyon összetartó, talán mondhatni túl összetartó, mert sokszor olyan jól érzem magam itthon, hogy nincs is kedvem elmenni máshová. Én úgy nőtem fel, hogy az otthon biztosságot adott, egy olyan hely volt, ahova boldogan mentem haza. Semmiért nem cserélném el ezt. Ha tehetném se változtatnék semmit a gyerekkoromon.

Egyébként ez az elképzelés mindig is izgatott. Mit változtatnál meg a múltadban, ha valamit meg lehetne? Igazából nyilván nincs értelme ilyet kérdezni, nem fog történni semmi, akármit mondasz, de mégis... Változtatnék valamin? Nehéz megmondani. Nehéz, mert akkor nem ugyanaz az ember lennék, aki most vagyok. A hibákból javarészt tanultam, ezért egy hibát kitörölni egyet jelent azzal, hogy az adott hibát a jövőbe száműzöm. Ha valamit változtatnék, az nem is egy esemény lenne, inkább egy tulajdonság.

Mert az elmúlt tizenhárom évben én kitűnő voltam. Minden évben sikerült eleget tanulni, eléggé odafigyelni, ez azonban néha a kiégés határára sodort. Persze büszke vagyok a teljesítményemre, nem panaszkodni szeretnék. Viszont, ha visszagondolok arra, hogy hány alkalommal tanultam halálra magam valamilyen, a jövőm szempontjából nem is fontos tantárgy miatt, igazából csalódást érzek. Nem az eredménnyel van bajom, csak ezzel a fránya maximalizmussal, ami néha köveket helyez a gyomromba, a mellkasomat szorítja vagy leveszi az álmat szemeimről. Azt kívánom, bárcsak néha hátra tudnék lépni egyet és elengedném a lényegtelen dolgokat. Hiszen, ha valaki, én tudom a legjobban, hogy nem vagyok tökéletes.

Igazából lehet, hogy rosszul tettem, amikor pár bekezdéssel korábban megállítottam az időt a jelennél. Hiszen az élet nem áll meg most, megy tovább és észre se veszem, hogy a jövőbe ér. Mindenki elgondolkozik, mit tartogat számára a jövő. Vagy hát, ez a kifejezés csak félig helyes, mert a jövő egy részét igenis lehet befolyásolni. A döntéseinkkel, az elképzeléseinkkel. Az én elképzelésem a jövőről... elég homályos.

Idén leszek húsz éves. Már ez is felfoghatatlan, de ha belegondolok, hogy tíz év múlva pedig már harminc leszek, az még elképesztőbb. Valójában két út áll előttem, mint egész eddigi életemben. Az egyik út egy átlagos élet felé visz. Egyetem, barátok, egy remek munkahely a végzettségemmel, aztán mire harminc leszek, remélem jó fizetésem lesz és tervezhetem már a családot, a gyerekeket, kettőt vagy hármat. Egy olyan jövő, amivel

megelégednék. Sosem gondoltam, hogy ne lenne szépsége az irodai munkának, annak az életnek, amit oly sokan élnek. Bele tudnék ebbe nyugodni.

Mégis, ha választhatnék, írnék és utaznék, az új tájak és új élmények hatására új ötleteim lennének. Nem engedném el az álmomat, ragaszkodnék hozzá. Próbálnék, pedig lehet, hogy csak azért akarom ezt ennyire, mert nem lehet az enyém ez az egész. És az az embernek mindig jobban kell.

Szóval haladok előre, vagy lehet nem előre, csak valamerre. Meghozom a döntéseimet, de fogalmam sincs, tulajdonképpen melyik jövő felé tartok. Talán valamikor elérkezek egy elágazáshoz, ahol már végleges a dolog és hátat fordítok valaminek. Talán örökké ilyen kettős életet élek. Fogalmam sincs. A jövő ködös, mivel nem tudom mi leszek, de hát senki se tudja. Azt se tudom mi lesz a világunkból, annyi mindent hallani, hogy már összezavarodtam. Úgyhogy reménykedek. Hiába globális felmelegedés, meg követhetetlenül fejlődő technológia, meg minden egyéb, az én életem története halad tovább.

Nehéz ezt így leírni, viszont azt hiszem, a végére értem. Vagyis, ahhoz a ponthoz, ami jelen pillanatban a vége. Visszaolvasva a sorokat, fogalmam sincs mennyire fogalmaztam pontosan, mennyire jött át a személyiségem, mennyire álltak össze a részletek egy egésszé. Nem gondolnám, hogy ez hasonlít egy barátság kezdetéhez, mert olyan lényeges kérdések, mint hogy: mi a kedvenc színem (sárga), mi a kedvenc állatom (oroszlán) és mi a kedvenc évszakom (ősz), ugyan nem hangzottak el, de azért remélem egy viszonylag tiszta kép készült rólam. Arra a kérdésre pedig, hogy miről is szól ennek az életnek a története, talán mindenki válaszoljon magának. Én továbbra sem tudom.